

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΕ

Η ΤΡΕΙΣ ΜΑΣΚΕΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ : Πράτι ντέλα Κόρμπα, Πάολο ντέλα Κόρμα, τέσσερες μασκαραδες : ο καλόγερος, ο γιατρός, ο Πιερρότος, ο 'Αρλεκίνος, Μανσέκα, Βιόλα Βεσκοτέλι.

'Η σκηνή διεδραματίζεται σ' ένα χωριό τής Κορσικής μιά μέρα καρναβαλιού στά 1820.

Μιά νάμαση, επιπλωμένη χωριάτικα, στό Ισόγειο του σπιτιού του Πράτι ντέλα Κόρμπα. 'Ενα πορταίτο του Ναπολέοντος κρέμεται στόν τοίχο, άνάμεσα σ' ένα δίκαιο και σέ μιά φουαγιό-θήκη. 'Αριστερά, ένα εικονοστάσι, Δεξιά, φαίνεται μιά σκάλα που ηγγαίει στό άπάνω πάτωμα.

ΣΚΗΝΗ I
ΜΑΝΣΕΚΑ, ΒΙΟΛΑ, ΠΑΟΛΟ.

'Η Μανσέκα άφουγκάζεται κοντά στή σκάλα. 'Ο Πάολο, μπρός σ' ένα παράθυρο, κουβεντιάζει με τή Βιόλα που εινε έξω στό δρόμο.

Η ΜΑΝΣΕΚΑ, (στούς δυό νέους).—Προσέχετε, μικρά μου, προσέχετε. 'Ακούω τόν άρέντι να σηκώνεται από τό κρεβάτι του.

ΠΑΟΛΟ, (στή Βιόλα, κλεινοντας συγχρόνως βιαστικά τό παράθυρο).—Φύγε. ('Επειτα από μιά μικρή σιωπή στή Μανσέκα). Θά όνειρευτήκες, καλή μου Μανσέκα. 'Ο πατέρας μου νά σηκωθεί σήμερα τόσο νωρίς, μέρα Καρναβαλιού; ('Ανοιγει πάλι τό παράθυρο και φωνάζει τή Βιόλα.) Βιόλα, μιά στιγμή άκόμα... ('Απαντώντας σέ μιά κίνησι διαμαρτυρίας τής Μανσέκας). Εινε ή... τελευταία φορά που τή βλέπω.

ΜΑΝΣΕΚΑ.—Τι τρομερό παιδί!

ΠΑΟΛΟ, (στή Βιόλα, δείχνοντάς της τή Μανσέκα).—Όταν θά φύγει, θά τή θυμάμαι πάντα με πόνο τήν άγια αυτή γυναίκα. Εινε μιά μητέρα μιά μένα...μιά μητέρα τόσο άφοσιωμένη, τόσο καλή! 'Αγαπημένη μου, τάξε μου πώς όταν έγω θάμαι στρατιώτης, θάρχεισι νά τή βλέπης συχνά...θά σου λέη και θά σου ξαναλέη πώς σ' άγατώ περισσότερο από τό κάθε τι.

ΒΙΟΛΑ.—Δέν μ' αγαπάς, άφου φεύγεις.

ΠΑΟΛΟ.—'Ο πατέρας μου τό θέλει. Με κατάταξε διά τής βίας στό στρατό.

ΒΙΟΛΑ.—Κι' εσύ τόν ύπακούεις;

ΠΑΟΛΟ.—Δέν τόν ξερείς τόν πατέρα μου; Θά με σκοτώνε, άν δέν τόν ύπακουα.

ΒΙΟΛΑ.—'Ο πατέρας σου θέλει νά σέ πάη από μένα. Ειναι σκληρός. Ξέρει από πώς άγατώμαστε...Κι' όμως άλλοτε, όταν με συναντούσε, μου χαμογέλιθε. Μιά μέρα μά- λιστα μου χάιδεψε τό μαλλάκι και μου είπε: «Καλημέρα μικρή μου Βιόλα».

ΠΑΟΛΟ.—Τότε δέν σέ μισούσε.

ΒΙΟΛΑ.—Μά, έδώ κι' ένα μήνα τ' άδέρφια μου πήγαν στό Δήμαρχο και τού άνέθεσαν ν' αξιώσει άπ' τόν πατέρα σου νά με παντρευτής. 'Αλλά ο πατέρας σου μάγισσε κ' έδιωξε τό δήμαρχο, λέγοντάς του ότι ο γιός του δέν θά παντρευόταν ποτέ μιά ξυπόλητη. Τότε τ' άδέρφια μου όρμιστηκαν νά σέ σκοτώσουν... Κ' έμένα μ' έδειραν. Κύτταζε, τό σημάδι τόν χτυπημάτων τους!

ΠΑΟΛΟ.—Υπομονή! Όταν θά γίνω στρατιώτης, θά τους ξεριζώσω τήν καρδιά!

ΒΙΟΛΑ.—Μ' αγαπάς λοιπόν λίγη;

ΠΑΟΛΟ.—Ποτέ δέν σ' αγαπήσα δυο σήμερα.

ΒΙΟΛΑ.—Αν σέ χάσο, δέν θά μπορούσο πετά νά ζήσο.

ΠΑΟΛΟ.—Μά τι νά κάνω;

ΒΙΟΛΑ, (έπειτα από μικρή σκωπή):—Νά φύγουμε κι' οι δυο άπ' τό χωριό.

ΜΑΝΣΕΚΑ.—Θά κάνετε μιά μεγάλη τρέλλα. Δέν θά προφταίνατε ν' άπομακρυνθήτε άπ' τό χωριό. 'Ο άφέντης θάστέλενε τούς βοσκούς του νά σάς κυνηγήσουν.

ΒΙΟΛΑ.—Πάρε με νά φύγουμε. 'Η ώρα περνάει...Μόνη μου με τ' άδέρφια μου τι θ' άπογίνο, χωρίς εμένα;

ΠΑΟΛΟ.—Υπομονή! Σ' έβρα χρόνια θά ξαναγυρίσο και, όταν πεθάνει ο πατέρας μου θά σέ παντρευτώ.

ΒΙΟΛΑ.—Λόγια του άέρου.

ΠΑΟΛΟ.—Σού τ' όρκίζομαι.

ΒΙΟΛΑ, (μετρώντας στά δάχτυλά της).—Έφτά χρόνια!... Έφτά χρόνια!...

Από τή στιγμή, άκούονται γέλια και τραγουδία στό δρόμο. 'Η Βιόλα γυρίζει και κυττάζει. 'Ο Πάολο σκύβει στό παράθυρο.

ΠΑΟΛΟ.—Ω! νά οι μασκαραδες!...ένας, δυο, τρεις, τέσσερες, πέντε.

Οι μεταμφιεσμένοι προβάλλουν στό δρόμο.

ΟΙ ΜΕΤΑΜΦΙΕΣΜΕΝΟΙ.—'Ε σεις, έρωτευμένοι! Βιόλα έχει τό νού σου σ' άδέρφια σου! Εινε και τά δυό στή γωνιά του δρόμου με τά μεγάλα τους δίκαια. Πάολο! Πάολο! ('Εξαφανίζονται).

ΠΑΟΛΟ, (στή Βιόλα).—Τι έλεγαν. Τ' άδέρφια σου;

ΒΙΟΛΑ.—Δέν εινε άλήθεια. Τ' άδέρφια μου δέν είν' έδώ. Θυμάσαι πέρσι που εχάμε μασκαραυτή κ' έμεις; 'Ω! αυτό εινε τό τελευταίο καρναβάλι που περνάς έδώ. Θά ήθελα νά σέ ιδώ μόνο σου πρην φύγει. Δέν μορφοθνε ν' άποχωριστούμε μπροστά στή Μανσέκα... 'Εχουμε τόσα πράγματα νά πούμε!

ΠΑΟΛΟ (λυπημένος).—Αδύνατον! 'Ο πατέρας μου μου άσπάγορευσε νά βγώ έξω...Έπειτα, άν μές δούν τ' άδέρφια σου;

ΒΙΟΛΑ.—Τ' άδέρφια μου εινε στό βουνό τόν εξαδερφό μας τό ληστή. 'Ελα! Εινε μ' ιππόδειξες έξωτος αυτό που σου ζήτησα...'Η γρηά Τσιλίνα θά μές δανείσει δυο μασκαραδες. Θά διασχίσουμε τό χωριό πισωμένοι από τή μέση και κανένας δέν θά μές άναγνωρίση.

ΠΑΟΛΟ, (διστακτικά).—Μανσέκα; Τι λές κ' εσύ; Τό βρισκεις αυτό σωστό;

ΜΑΝΣΕΚΑ.—Όχι. Δέν πρέπει!... Δέν πρέπει!... (άπότομα). 'Ε! ο άρέντις χιταίρει.

ΠΑΟΛΟ (στή Βιόλα).—Φύγε γρήγορα.

ΒΙΟΛΑ.—Θά μείνω, άν δέν μου ύποσχεθής πώς θάρθης!

ΠΑΟΛΟ (δείχνοντας της τή γροθιά του).—Μικρή διαβόλισσα!

ΒΙΟΛΑ.—Θάύθης!

ΠΑΟΛΟ (εστρελλωμένος).—Ναι... θά προσπαθήσο... ναι! Φύγε φύγε γρήγορα.

ΒΙΟΛΑ.—Μου τό ύποσχεσαι πώς θάρθης;

ΠΑΟΛΟ.—Ναι!

'Η Βιόλα φεύγει στέλλοντάς του ένα φιλί. 'Ο Πάολο κλείνει γρήγορα τό παράθυρο. 'Ο Πράτι ντέλα Κόρμπα, ο πατέρας του Πάολο παρουσιάζεται.

ΣΚΗΝΗ II

ΠΡΑΤΙ, ΠΑΟΛΟ, ΜΑΝΣΕΚΑ

ΠΡΑΤΙ.—Μανσέκα, έτοιμάσομε τό σάκκο του παιδιού; Δέν ξεχάσοεις τίποτε; (Πηλοιάζοντας στόν Πάολο). Τι κάνεις αυτό, μπροστά

στό παράθυρο;

ΠΑΟΛΟ (δύσθυμα).—Κυττάζω τούς μασκαραδες.

ΠΡΑΤΙ.—Α, ναι, έχουμε σήμερα 'Αποχηνά... (Στή Μανσέκα). Πήγαινε νά βοηθές τό βοσκό Μικελέ! Θά τόν διαιάξεις έκ μέρους μου νά βρισκαται άθριο έδώ, μαζύ με δυή γερούς συντρόφους. Θά συνοδεύσουν τόν Πάολο που θά πάη στήν Πολιτεία. Και (τονίζοντας τά λόγια του) νά εινε όπισωμένοι καλά.

'Η Μανσέκα βγαίνει έξω.

ΠΡΑΤΙ.—Παιδί μου, εσαι πιά άντρας, άφου θά πές στρατιώτης. Κάθισε... Θά σου δώσο μιά έπιστολή στό συνταγματάρχη σου που ήταν άλλοτε παλιός, μου σύντροφος στό στρατό. (Δείχνοντας του ένα σφραγισμέν φάκελο). Τού έξηγά έδώ τούς λόγους που σ' αναγκάζουν νά φύγης από τήν Κορσική.

ΠΑΟΛΟ (ζωντά).—Σ' εύχαριστώ γιά τήν καλοσύνη σου, πατέρα μου, μα αυτή ή έπιστολή δέν εινε διάλοο κολακευτική γιά μένα. Εινε σάν νά μου δίνης ένα δίπλωμα άναδερφίας άφου γράφεις ότι κατατάσσομαι στό στρατό, γιά νά ξεφυγώ από μιά έκδίκησι.

'Ο Πράτι βγάζει μιά άγρια κραυγή και κάνει νά ύψωση τό χέρι του. Μά συγκρατείται και βυθίζεται σέ σκέψεις.

ΠΡΑΤΙ.—Έχεις δίκιο, Πάολο... Θά σβήσο αυτά τά λόγια από τό γράμμα... ('Ανοίγει τήν έπιστολή' σβήνει μερικώς γραμμές! 'Επειτα τήν ξανακλείνει). Μπράβο παιδί μου! (Τραβώντας τόν Πάολο στήν άγκαλιά του). Φίλσο με!... Έκανες μιά περηφανή σκέψη που έμένα δέν μου ήρθε στό μυαλό! Μά τι τά θέλεις; Εινε κανεις περηφανος μόνο γιά τόν έαυτο του και πολλή αδύνατος γι' αυτούς που έχουν τó αίμα του ('Αγρια). Νομίζεις πως άν έπρόκειται γιά μένα, θ' άποφάσιζα νά φύγω από τό χωριό γιά νά γλυτώσο από τήν έκδίκησι τών Βεσκοτέλλι; Νά, νόδα που θά φύγης τ' άφουσις τήν πόρτα μου άνοιχτή στόν καθένα σ' όταν θά βγαίνο έξω, μόνο τό ντουφέκι μου θάρχει γι' σύντροφο. Κι' άν με σκοτώσουν; Τι μ' αυτό; Είμ' ένα χουφταίο μα που έζισσε με τό παρπαπό!

ΠΑΟΛΟ (συκνημένος νουαίει και φιλεί τά χέρια τού πατέρα του).—Πατέρα μου!

ΠΡΑΤΙ (σημώνοντας τό γιού του και

ΠΑΟΛΟ

ΠΑΟΛΟ.— Πατέρα μου σού έπαναλαμβάνω πώς έχω τό σιλλέτο μου...

ματίζοντας τον με περηφάνεια. Μά εσύ Πάολο, μόλις έκλεισες τὰ δεκατόξιμο σου χρόνια τὸ περασμένο φθινόπωρο... Είσαι σοφός σάν ἔην πατὴρ τοῦ χωριοῦ μας καὶ δυνατός σάν ἱππότης. Ἐοὐ εἶσαι ἢ ἐλπίδα τοῦ σπειροῦ μας! Ἄν σὲ σκοτώσουν αὐτὰ τὰ σκυλιά, ὁ δικός μου ὁ πατέρας, ἐκεῖ ψηλά στὸν οὐρανὸ, θὰ με κατηγορήσει, γιατί ἀφῆρα νὰ ὀρθῆ ἡ γενεὰ μας!... Πάολο εἶσαι τὸ μοναχοπαῖδι μου!.. Πρέπει ν' ἀγρυπνάω σὲ σένα ἔχοντας πάντα τὸ δαχτυλίδι μου ἀπάνω στὴ σκανδάλη τοῦ τουφεκιοῦ μου!.. Τί σημαίνει ἂν πεθάνω ἐγώ; Μά εσύ, πρέπει νὰ ζήσης!

ΠΑΟΛΟ (δειλά) — Τότε θάπρεπε νὰ μ' ἀφήσεις νὰ παντρευτῶ.
 ΠΡΑΤΙ, (δειλοποιώντας τον). — Νὰ παντρευτῆς; μὰ Βεσκοτέλλι, τὴν Βιόλα!

ΠΑΟΛΟ. — Θὰ ποῦσα νὰ εἶνε Βεσκοτέλλι, διὰν γίνῃ γυναῖκα μου.
 ΠΡΑΤΙ, (ἄγρια). — Σοὺ ἀταγορεύω νὰ ξαναμιλήσεις γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα μπροστά μου! Ἀρκετὸς λόγος ἔγινε γι' αὐτὴ τὴν κοπέλλα... Οἱ Βεσκοτέλλι ποῦ εἶνε ἀπένταροι, μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ τὴν ξεφορτωνόταν... Μά ἐγὼ ποτὲ δὲν θὼ γίνω συγγενὴς αὐτῶν τῶν τσακαλιῶν! Ποτέ! (Βλέποντας τὴ Μανούκα καὶ γυρίζῃ) Ἐ λοιπόν;

ΣΚΗΝΗ ΙΙ
 Οἱ Ἰδιοί, ΜΑΝΣΕΚΑ

ΜΑΝΣΕΚΑ (στὸν Πράτη). — Ὁ Μικέλε σοῦ στέλνει τὴν καλησπέρα του. Θὰ εἶνε αὐριο στις ἑπτὰ ἢ ὦρα ἔδω γιὰ νὰ συνοδεύσῃ τὸν Πάολο ποῦ θὰ πάῃ εἰς πολιτεία. Θὰ φέρῃ καὶ δυὸ γερούς συντρόφους. Θὰ εἶνε ὀκλαίμιον καλά.

ΠΡΑΤΙ. — Ὁραία, Μανούκα!.. Ἀλήθεια, φυσεῖς ἄνεμος ἔξω;
 ΜΑΝΣΕΚΑ. — Δὲν ἀκούτε; Πῆρε ἄγριος ἄνεμος ἀπ' τὸ βουνό. Ἀκούτε τὸν πῶς θηριάζει. Θαρρεῖ κανεὶς πῶς κάποιος κλαίει... Ὡ! Καθὸ σημάδι αὐτό... Πρέπει νὰ ποῦμε προσεγγές γιὰ τὴν ἀνάτασι τῶν πεθαμένων!

Ὁ Πράτη βγαίνει τὸ σκούφο του καὶ στουροκοπιεῖ κρυφά.
 Ἡ Μανούκα πᾶει καὶ γονατίζει μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι.

ΠΑΟΛΟ. — Πατέρα, θάθελα νὰ βγῶ λίγο ἔξω.
 ΠΡΑΤΙ (ἀναπηδώντας τρομαγμένος). — Νὰ βγῆς ἔξω!

ΠΑΟΛΟ. — Ναι, θέλω νὰ πάω ν' ἀπομακρυνθῶ τὴ θεῖα Κορτόνα. Εἶνε γρηά κι' ἴσως γὰ μὴν τὴν ξαναἰδῶ ποτὲ...
 ΠΡΑΤΙ. — Ἄς ἔρθῃ ἐκεῖνὴ ἔδω.

ΠΑΟΛΟ. — Μ' αὐτὸ τὸν ἀέρα;
 ΠΡΑΤΙ. — Μὰ τ' ἀδέλφια τῆς Βιόλας; Οἱ Βεσκοτέλλι;

ΠΑΟΛΟ. — Εἶνε στὸ βουνό, στὸν ἑξάδειρο τους τὸ ληστὴ!
 ΠΡΑΤΙ (ζωηρὰ). — Ποῖς σοῦ τῶπε αὐτό;

ΠΑΟΛΟ (στενοχωρημένος). — Ἡ... ἡ Μανούκα. Τους εἶδε τὸ πρωὶ ποῦβριγαν καὶ τῶρῃσαν γιὰ τὸ Σιτορῆντε. Δὲν εἶν' ἔτσι, Μανούκα;

ΠΡΑΤΙ (στὴ Μανούκα ποῦ σκαίπει). — Λοιπὸν ἀπάντησε...
 ΜΑΝΣΕΚΑ (στενοχωρημένη). — Ναι.

ΠΡΑΤΙ (ἀπειλητικὰ). — Λές ψέματα! Τ' ὀρκίζομαι στὴν Παναγία.
 ΜΑΝΣΕΚΑ (τρομαγμένη). — Στὴν Παναγία;... (Βλέποντας ἔνα ἰκεντικὸ βλέμμα τοῦ Πάολο). Ναι, τ' ὀρκίζομαι στὴν Παναγία.

ΠΑΟΛΟ. — Λοιπὸν, πατέρα, θὰ μ' ἀφήσεις νὰ βγῶ ἔξω;
 ΠΡΑΤΙ. — Δὲν μπορῶ (ἀγκυλιάζοντας τὸν Πάολο). Μείνε! Θὰ φιλήσω ἐγὼ γιάσένα τὴ θεῖα Κορτόνα.

ΠΑΟΛΟ. — Φοβίσαι λοιπὸν πατέρα μου;
 ΠΡΑΤΙ, (προσπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ). — Καλά. Θὰ φωνάζω μόνον τὸν Τομάζο νὰ σὲ συνοδεύσῃ.

ΠΑΟΛΟ. — Δὲν θέλω κανένα μαζί μου, δὲν θέλω ἄλλο σύντροφο, ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ἔδω!

Δείχνει τὸ σιτέτο ποῦ κρέμεται στὴ ζώνη του.
 ΠΡΑΤΙ. — Μοῦ ὑπόσχουσαι πῶς θὰ πᾶς κατ' εὐθείαν στὴς θεῖας Κορτόνας καὶ πῶς θὰ ξαναγυρίσεις κατ' εὐθείαν ἔδω;

ΠΑΟΛΟ. — Σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.
 ΠΡΑΤΙ. — Θὰ ξαναγυρίσεις; στις ἑπτὰ γιὰ νὰ φάμε;

ΠΑΟΛΟ. — Ναι, στις ἑπτὰ θὰ εἶμαι ἔδω.
 ΠΡΑΤΙ. — Πήγαινε. Νά, πάρε τὸ δίκανό μου.

ΠΑΟΛΟ. — Πατέρα μου, σοῦ ἐπαναλαμβάνω πῶς ἔχω τὸ σιτέτο μου... Εἶν' αὐτὸ ποῦ μοῦ χάρισες τὴν περασμένη πρωτοχρονιά. Καὶ θὰ τὸ καρφύσω ἀλύττητα σ' ὅποιον μ' ἀγγίξῃ!

Ἄντιο, πατέρα μου...
 Ἀνοίγει τὴν πόρτα, βγαίνει ἔξω καὶ χάνεται στὸ σκοτάδι καὶ στὸν ἄ-μο.

ΣΚΗΝΗ ΙV

ΠΡΑΤΙ, ΜΑΝΣΕΚΑ

ΠΡΑΤΙ. — Ἀλήθεια, Μανούκα, ὁ Πάολο θὰ γίνῃ ἄμορφος στρατιώτης! Πές μου, Μανούκα, τὸν θυμᾶσαι διὰν ἤρθε στὸν κόσμο; Τὸ κεφάλι του δὲν ἦταν πιὸ μεγάλο ἀπὸ τὴ γροθιά μου! Μὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν σάν δυὸ φλόγες. Τὸν παρα-

χαίδαψαμε ἄμορς καὶ νὸ τώρα ποῦθῆλει καλά καὶ σώνει νὰ παντρεῖ τὴ τὴ Βιόλα.

ΜΑΝΣΕΚΑ, (αἰθνία). — Ὁ Πάολο πρέπει νὰ παντρευτῆ τὴ Βιόλα!
 ΠΡΑΤΙ, (κιντίζοντας τὴν περιφρονητικὰ). — Ἀλήθεια;

ΜΑΝΣΕΚΑ. — Ναι, τὸ λέει κι' ὁ κύριος ἐφημέριος.
 ΠΡΑΤΙ, (μανιασμένος). — Εἰτ' ἔνα τέτοιο πράγμα ὁ ἐφημέριος; Θὰ τὸν σκοτώσω!

ΜΑΝΣΕΚΑ. — Καὶ θὰ πᾶς στὴν κόλασι. Κι' ὁ γιός σου θὰ πεθάνῃ κι' αὐτός.

ΠΡΑΤΙ. — Σόπα! Σόπα! Γιατὶ λές ἔνα τέτοιο πράγμα; Δὲν θέλω νὰ πεθάνῃ ὁ Πάολο...

Ἀκούγεται πάλι ἡ βουὴ τοῦ ἀνέμου.
 ΜΑΝΣΕΚΑ. — Ὁ ἀνεμὸς κλαίει... Κακὸ σημάδι! Πρέπει ὁ Πάολο νὰ παντρευτῆ τὴ Βιόλα.

Ἀκούγονται φωνές ἔξω στὸ δρόμο. Κυτιπύματα στὴν πόρτα.

ΣΚΝΗ V

ΠΡΑΤΙ, ΜΑΝΣΕΚΑ, Κ' Οἱ ΤΕΣΣΕΡΕΣ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ: Ὁ ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ, Ὁ ΠΙΕΡΡΟΣ, Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ, ΚΙ' Ὁ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ

ΠΡΑΤΙ (πλησιάζοντας στὴ πόρτα). — Ποῖς εἶνε;

Οἱ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ. — Ἐμεῖς οἱ μασκαράδες! Ἀνοίχτε μας, γιατί ἐυλαίσουμε ἤρθαμε νὰ μᾶς κεράσετε γιὰ τὸν καλὸ τὸ χρόνο.

Ὁ Πράτη ἀνοίγει. Οἱ μασκαράδες μπαίνουν μέσα, ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς ἕναν Ἀρλεκίνο διαβολικὸ ποῦ χαιρετᾶει δεξιά κι' ἀριστερά. Πίσω του ἀκολουθοῦν ὁ γιατρός κι' ὁ καλόγερος, οἱ ὅποιοι κρατοῦν ἀπ' τὰ χέρια τὸν Πιερρότο, ποῦ τὸν σέρνουν σχεδόν. Ὁ λοιὸς φοροῦν ἀστεῖες μάσκες, ἐκτός ἀπὸ τὸν Ἀρλεκίνο, τοῦ ὁποῖου ἡ μάσκα εἶνε μαύρη καὶ κρατοῦν ἀνά τῳ.

ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ. — Καλημέρα σας πέρα γιὰ πέρα... (Στοὺς δυὸ ἄλλους μασκαράδες ποῦ κρατοῦν τὸν Πιερρότο, δείχνοντας τους μιά καρδέλα μισοκρυμμένη πίσω ἀπ' τὸ τραπέζι). Καθῆστε τὸν ἐκεῖ, (στὸν Πράτη) εἶνε τῶπλα στὸ μεθῆσι ὁ φτωχὸς ὁ Πιερρότος μας. Τὸν ἔφερε δά, εἶνε ὁ δημόσιος γραφίης, ὁ Γιουτόρο. Σέρουμε πῶς ἔχει ἕνα περιφρημο κρασί, ἀφέντη Πράτη. Θὰ μᾶς τιμῆσης πολὺ ἀν' μᾶς κεράσης.

ΠΡΑΤΙ, (λίγο στενοχωρημένος). — Εὐχαριστῶς.
 Οἱ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ. — Μπράβο! Μπράβο!

Ὁ ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ (δείχνοντας στὸν Πράτη τοὺς συντρόφους του). Εἶνε μεθυσμένοι. Ἐγὼ μονάκι ἀπ' τοὺς τέσσερους διατηρῶ τὰ λογικά μου... (Δείχνοντας τὸν γιὰ εἶ). Διὸν τὸ κρασί τὸν κάνει χαρούμενο! (Δείχνοντας τὸν καλόγερο). Αὐτός κάνει πένθημο κέρτι καὶ λέει ἄλλο προσεγγές... Ὅσο γι' αὐτὸν, (δείχνοντας τὸν Πιερρότο)... τὸ κρασί τοῦ φέρνει ἔπινο... Κοιμάται ἀτέλειοτα καὶ δὲν ὀρχαλιζει καθόλου... Νά, ταξιδεύει τῶρα στὸν ἄλλο κόσμο... Βλέπει ὄνειρα...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ποῦ νὸ βρισκεται τώρα;...

Ὁ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ (πένθημο). Κάνει τὸ μεγάλο ταξίδι!...
 ΠΡΑΤΙ (ταραγμένος). Τὸ μεγάλο ταξίδι! (Δείχνοντας τὸν καλόγερο). Ἄ! μίλησε αὐτός ποῦ κάνει πένθημο κέρτι.

Ὁ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. — Δὲν κάνω πένθημο κέρτι... Κάνω κόκκινο... κόκκινο!

ΠΡΑΤΙ. — Εἶσαι ἀστεῖος, σύντροφε... (Γεμίζοντας τὰ ποτήρια). Ἄς πιοῦμε τώρα...

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. — Ἄς πιοῦμε στὴν ὑγεία τοῦ Πάολο, τοῦ φίλου μας ποῦ φέρνει αὐριο...

ΠΡΑΤΙ (ζωηρὰ). Ναι, στὴν ὑγεία του... Ὅποτε ὁ γιός μου εἶνε φίλος σας;

Ὁ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. — Ἀκούω μέτ' στὸν ἀνεμὸ θόρυβο μαχαιριῶν ποῦ τ' ἀκούζονται, ἀκούω ῥόγγους ἑτοιμοθανάτων!

ΠΡΑΤΙ. — Μὴ λές, φίλε, τέτοια ἀστεία.

Ὁ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. — Δὲν φταίω ἐγὼ, ἀλλὰ τὸ κρασί ποῦ πίνω...

Ὁ Πράτη φέρνει πάλι κρασί καὶ τοὺς κεράνει.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. — Λοιπὸν, ὁ γιός σου φέρνει αὐριο... Ὡ! οἱ Βεσκοτέλλι θὰ σκάσουν ποῦ θὰ τοὺς ξεφύρῃ...

ΠΡΑΤΙ. — Μὴ μιλάτε γι' αὐτὰ τὸ σκυλιά... Θὰ τοὺς ξεκάνω ἄλλως μὲ τὸ τουφεκί μου.

Ὁ ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. — Εἶται βέβαιος;
 ΠΡΑΤΙ (χτυπώντας τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι). Εἶμαι τόσος βέβαιος ὅσο κι' ὅτι ἤμαστε ἔδω πέντε...

Ὁ ΑΡΑΕΚΙΝΟΣ (Δείχνοντας τὸν Πιερρότο). — ἤμαστε ἔξη...
 Οἱ ΑἰΟΙ. — Ἐξή! Ἐξή! Εἶμαστ' ἔξη!

ΠΡΑΤΙ. — Ἐξή, συγγνώμη, εἶμαστε ἔξη, ἀν λογαριάσουμε καὶ τὸ φίλο σας ποῦ κοιμάται.

Ὁ ΓΙΑΤΡΟΣ. — Πάντως δὲν εἶμαστε ἀπολύτως βέβαιος ἂν εἶμαστε ἔδω πέντε ἢ ἔξη.

ΠΡΑΤΙ (Πίνοντας). — Τί σκοτεινά,

ΒΙΟΛΑ. — Πάολο! Πάολο!

πού είνε τὰ λόγια σου !

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. — Σάν τις ψυχές μας, αφέντη Πράτι, σάν τις ψυχές μας.

Γελάει και τραγουδάει με πένθιμο τόνο.

Άντιο φτωχιά, άντιο φτωχιά, άντιο, φτωχιά άποκρηά...

ΜΑΝΣΕΚΑ (κοντά στο παράθυρο, παραμονεύοντας την επιστροφή του Πάλο). — Άφέντη, όχτι ή ώρα και τὸ παιδί δέν φαίνεται πουνάει. Κανάς δέν είνε παιδί στο δρόμο, έκτός από τὸν άνεμο πού οφλάζει πένθια.

ΠΡΑΤΙ. — Όμοιογῶ πῶς άν δέν ήξερα ότι οι Βεσκοτέλλι δέν είνε στο χωριό, θ' άνησυχούσα.

Ο ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ (με κομικὸ τόνο). — Ήταν πρό όλίγου στην ταβέρνα. Τους είδα μαζί με τὸν Γεάδελφο τους τὸ ληστή.

Ο ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ ΚΙ Ο ΞΙΑΤΡΟΣ. — Ναι, τους είδαμε κ' έμεις... (Γελάει).

ΠΡΑΤΙ. — Άλήθεια ! Θεέ μου ! Μή γελάτε. Συμβαίνει κάτι τρομερό.

ΚΑΛΟΓΕΡΟΣ. — Ναι, συμβαίνει κάτι τρομερό. Βλέπω αίμα στους τοίχους και στην πόρτα τού σπιτιού σου !

ΠΡΑΤΙ. — Φευγάτε ! Φευγάτε, καταρμένοι ! Έξω ! Έξω !

Άνοιγkτε την πόρτα και βγάξτε σπρώχνοντας έξω τους μας-α-γάδες. Άκούγονται τὰ γέλια τους από τὸ δρόμο.

ΣΚΗΝΗ ΙΧ

ΜΑΝΣΕΚΑ, ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ, ΠΡΑΤΙ.

ΜΑΝΣΕΚΑ, (βλέποντας τὸν Πιερότο λησμονημένο σή καρέ-κλα του). — Άφέντη, έξασαν τὸ σύντροφό τους. ΦΩΝΕΣ, (μακρυνές άπ' έξω). — Πάλο ! Πάλο !

ΠΡΑΤΙ. — Άκου ! Φονάτουν τὸν Πάλο... Μήπως έχεται ; Μά έλα δὸ ! Έλα να πετάξουμε αυτό τὸν κοιμισμένο Πιερότο στο δρόμο. (Πάει κοντά στην καρέκλα όπου κοιμάται ο Πιερότος, μα βγάζει μια κραυγή και τραβιέται πίσω τρομαγμένος). Ω ! ὁ άνθρωπος αυτός είνε πληγωμένος. Είνε γεμάτος αίματα ! Κίττα !

Δείχνει μια λίμνη αίματος κάτω στο πάτωμα.

ΜΑΝΣΕΚΑ, (πλησιάζοντας). — Δέν άνασταίη πειά.

ΠΡΑΤΙ. — Τά χέρια του είνε παγωμένα !

ΜΑΝΣΕΚΑ. — Είνε νεκρός !

Σταυροκοπιούνται κ' οι δύο.

ΦΩΝΕΣ, (μακρυνές άπ' έξω). — Πάλο ! Πάλο !

ΠΡΑΤΙ (χλωμός). — Άκούς τὸ δνομα πού φρονάζουν ;

ΜΑΝΣΕΚΑ, (ένόνητος να χέρια της και πέφτοντας γονατιστή). Δυστυχία !

ΠΡΑΤΙ, (σηκώνοντας την και δείχνοντάς της τὸν Πιερότο) — Πούδς είν' αυτός ὁ άνθρωπος ;

ΜΑΝΣΕΚΑ, (τραυλιζοντας). — Είπαν πῶς είνε ὁ Τιεντόρο, ὁ δημοσίος γραφιάς.

ΠΡΑΤΙ. — Ναι, ὁ Τιεντόρο... (Ά-πότομα) Μανσέκα, βγάλ' του τή μάσκα.

ΜΑΝΣΕΚΑ. — Δέν... δέν.

ΠΡΑΤΙ. — Βγάλ' του τή μάσκα, είπα !

ΜΑΝΣΕΚΑ. — Φοβάμαι... Μά... να !

Ή Μανσέκα βγάζει τή μάσκα. Τὸ πρόσωπο σωριάζεται κάτω. Σκύβουν κ' οι δύο και άναγναρίζουν τὸν Πάλο.

ΠΡΑΤΙ ΚΑΙ ΜΑΝΣΕΚΑ. — Ό Πάλο...

Ό άνεμος φουάει έξω μαυιασμένος, φέροντας μακρυνούς ήχους μουσικής και τραγουδιών.

ΠΡΑΤΙ (σικυμμένος επάνω άπ' τὸ πτώμα). — Εσύ ! Έσύ ! Πάλο, μαρέ μου ! Είπ' ένα άστείο, δέν είν' έτσι ; Σέ μέθυσαν και θά έξηντησης... Σώπνα ! Μήν κάνεις στ' άστέια τὸν πεθαμένο...

ΦΩΝΕΣ (μακρυνές άπ' έξω). Πάλο ! Πάλο ! Πάλο !...

ΠΡΑΤΙ (σηκώνόμενος, άπελιπ-σμένος μ' ένα οβελιασμο πόνου). Όχι ! Μου τὸν σκότωσαν !... (Σάν να τὸν φρώσει μια φαρ-ικη ιδέα). Ά ! τι τρελόι πού ήμαστε !. Οι μάσκα-ράδες δέν ήταν άλλοι από τὸν Βε-σκοτέλλι ! (Με φρίκη). Καί ήτιαμε μαζί !... Ά ! Βεντέτα ! Βεντέτα !...

Τρέχει κι' άπότρεξι τὸ νεοφρένι του.

ΦΩΝΕΣ (άπ' έξω). — Πάλο ! Πάλο !

Αυτή τή στιγμή, ή πόρτα άνοί-γει και ή Βιάδα, μπαίνοντας μέ-σα ξετρελλαμένη είρχεται άπάνω στο πτώμα τὸν Πάλο και ονοάζει άπελειμένα:

ΒΙΟΛΑ. — Πάλο ! Πάλο !...

ΑΥΛΑΙΑ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Στά στούντια του Χόλλυγουντ δταν πρόκειται να γυριστὴ μιά εικόνα στην όποια να έπιδεικνύεται ή σκοπευτική δεινότητα τὸ ἥθοποιό άμέσως τὸν παρουσιάζεται — όχι στο φακό θμως — ὁ Ρέξ Ντρίσκολ.

— Ό άνθρωπος αυτός είνε σήμερα ὁ καλύτερος σκοπευ-τής του κόσμου και κατάγειται από τὸ Τεξάς τὸν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, την πατρίδα όλων τὸν διασημῶν σκοπευτῶν Ποτέ δέν άποτυγχάνει στο στόχο του.

— Έτσι ενῶ τὸ χέρι του ἥθοποιού τραβά τὸν σκανδάλη του όπλου πού κρατά, ὁ Ρέξ Ντρίσκολ, άθέατος από τὸν κινη-ματογραφικό φακό, πυροβολεί με άλλο όπλο και σπάζει με τή σφαίρα του ένα ποτήρι ή κόβει ένα σχοινί.

Τὸν περασμένο χρόνο δίχως κανείς να έχη όψιαστὴ τὸ παραμικρό, τὸ έσωτερικό του μεγαλοῦ ρολογιού τῆς εκκλη-σίας του Άγιου Ίωσήφ είχε μεταβληθῆ σε κωμῆλη, μέσα στην όποία είχαν έγκατασταθῆ άγριες μέλισσες.

— Τὸ ρολόι αυτό μολαταῦτα δοῦλενε θαυμασία και δέν παρουσιάζει την παραμικρή άνωμαλία στην λειτουργία του.

— Όταν όμως, έπειτα από έξη μήνες άρχισε έξαφνα να έργάζεται έλαττωματικά και άποφασίαν να τὸ καθαρίσουν, μέσα στα μηχανήματά του ανακάλυψαν τρεῖς ὁκάδες μέλι !

Ένας νεαρός έπιστήμων τῆς Καλιφορνίας ὀνομαζόμενος Ρόμπερτ Ε. Κόνρις σε μιά άνακοίνωσή του στην Άκαδημία, Ισχυριστικε τίς μπορεί να έπαναφέρη στη ζωή, άνθρωπος οι όποιοι έχουν πεθάνει από κάθε είδους δηλητηρίαση, πριν από 15 λεπτά τῆς όρας !

— Τὸ περιεργό είνε ότι ὁ εν λόγω έπιστήμων δημοσίευσε μιά άγγελία ζητώντας άνθρωπους πού θέλουν να πεθάνουν για να κάνη σ' αυτούς σχετικά πειράματα. Καί έλαβε μάλιστα πολλές άπαντήσεις.

— Μιά κοπέλλα από τὸ Μπρούκλιν πού έγραψε.

«Προσφέρω τὸν εαυτό του για τὸ πειράμα σας άρκει να έξασραλίσετε τί συντήρησι τῆς μητέρας μου, σε περιπτώσι πού δέν θά με άναστήσετε.»

— Ένας συνάδελφός του πάλι από τὸ Μισσοῦρι, πού άπάν-τησε : Προσφέρω ευχαρίστως τὸν εαυτόν μου για τὴν καταρῶπεισι τὸ θανάτου !»

— Τέλος μιά γεροντοκόρη από τὸ Νιέτροιτ πού έγραψε : Ευχαρίστως δέχομαι να προσφέρω τὸ σώμα μου για τὸ έπι-κίνδυνο πειράμα σας, άρκει προηγουμένως να με... παντρευ-τήτε !»

— Οι καλοί τζόκευ λαμβά-νουν μεγάλες άμοιβές.

— Ό μακαρίτης ιδιοκτήτης άλόγων Άμπνίον Μπέρντιν, πλη-ρωνε τὸν τζόκευ του, τὸν μί-στερ Ζ. Ουάτ, 30.000 λίρες τὸν χρόνο !

— Τὴν μεγαλύτερη άμοιβή την πήρε ὁ νικητής του Ντέρ-μπου τὸ 1855, άγγλος τζόκευ Χάρρυ Γκριμσόν. Άνερχόταν σε 85.000 λίρες !

— Ένα από τὰ περιφημότερα έργόχειρα υπάρχει στην εκκλη-σία του Άγιου Ίωσήφ στην Ντορσέ τῆς Άγγλιας, και πα-ριστάνει μιά προσωπογραφία του Χριστού.

— Τὸ έργόχειρο αυτό τὸ έργάζοταν μιά γυναίκα έπι 10 δόλοκληρα χρόνια μαζί με τὴν κόρη της. Όταν θμως τὸ έργο πλησιάζει να τελειώση και δέν απέμεναν να γίνουν, παρά να κεντηθοῦν τὰ μαλλιά του Χριστού, ή κόρη πέθανε.

— Η μητέρα της τότε έκοψε τὰ μαλλιά της νεκρῆς και έφτιαξε μ' αυτά, τὴν κόμη του Χριστού, στο κέντημά της.

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ
ΗΛΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ
 τὸ ὁποιο περιέχει τὰ δύο άριστοτεργήματα
ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ
 του Άλεξ. Δουμά (πατρὸς)
ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ
 τῆς Ντελλά.

Έπίσης συνεχίζεται ή διανομή τῶν Α' Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας :
 • ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ», τὸυ Άλφ. Κάφ, • Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-ΜΕΛΙΑΣ» τὸυ Δουμά υιού, • ΜΑΝΟΝ ΔΕΣΚΩ» τὸυ Άββά Περέρ, ή • ΓΚΡΑ-ΤΣΙΕΛΑΑ» τὸυ Λυμαρτινού ή • ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τὸυ Μυσσε και ὁ • ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» τῆς Ντελλά.

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να ευχαριστήσουν τους πολυληθεῖς άνα-γνώστας τῶν, άπεφάσισαν, έκτός τῶν βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ὡς δώρον, να τους διακολλήσουν κ' άποκόρησουν και τὰ άλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης τῶν. Έτσι, όσοι πού τους άναγνώστας με παρουσιάζουν τὰ τέσ-σερα δελτία, τὰ όποια χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΔΕΣΚΩ», θά δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΛΗΓΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τὸυ Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΛΩΓΩΝ» τὸυ Ίουλιου Βέρν, πληρωμένους ὁ κτ'ω δραχμάς για τὸ καθένα άπ' αυτά, άν-τι τῶν 20 πού τιμῶνται έκαστον.